

джда я пои, и слжнцето я грее и ясното, лазурно небе се усмихва над нея. . .

Пълна със сили и радост, расте и живее елхата, не знаейки ни беди, ни скръби, а само мечтае как по-скоро да порасне до небето и да разпери на широко своите клонести ръце...

Но ето, изведнаж тя чува неочаквано някой иде и снега скрипти под неговите нозе. Той се приближава все по-близо и по-близо до нея. Спира и замахва силно брадвата към стеблото й... и тя с жален трясък пада на земята.

— Хайде, заповядайте на коледно тържество!...

Загина елхата, загина красивата елха! Носят я полумжртва в града на тържественото коледно празненство... И чува тя зад себе си, как заяка духа на своите лапички и недоволно бжрбори:

— Ех, елхино щастие!... Занасят я в града да празнува...

— Га-га-га! — .. грачат враните, — ето пак занасят глупавата елха да се кичи и радва...

— Олеле! — шепнат клончетата на умиращата елха, —
примираме от болка!...

— Га-га-га!... — смее се старата врана, — тжй ти се пада.

— Защо, защо тжй постжпиха с мене, защо, Боже мой?...
— шепне елхата.

Догаряха коледните свещици. Снеха и раздадох на децата украшенията, играчките, кифличките, конфетките от елхата и я захвърлиха на снега, при стобора, в широкия двор...

Тя още е жива. От нейната кора още капят черни смолисти сълзи... Тя плаче...

А наоколо прехвжркат врабчета, кацват на нейните унили клончета, закачливо се надсмиват и чуруликат:

— Видя ли ти, какво дочака? . . . Тжй ти се пада — на тебе, горделивата! Не се вжзгордявай, глупава елхо.

Сякаш, като в сжн, с болки на сжрдце слуша елхата горчи-
вите и обидни думи на врабчетата...

— Га-га-га, — грачи враната, като си потраква човката на елхата. — Какво стана с тебе! Видя ли? — Ти мислеше, че вечно ще бждеш тжй разкошно облечена?

— Че какво от това?... И защо?... — горчиво шепнеха умиращите клончета на елхата. — Аз не дойдох на това тжр-